

† IOAN B. CANTACUZINO

În luna Martie trecut s'a stins din viață una din cele mai remarcabile personalități tehnice ale țării.

Cine nu a cunoscut pe Inginerul Ioan B. Cantacuzino!

Venit în țară, după terminarea în mod strălucit a școalei Politehnice din Zürich, odată cu acea pleiadă de ingineri — primii antemergători ai Corpului tehnic românesc — cari au făcut fala țării, el a luat parte, a proiectat, executat și condus cele mai însemnate lucrări tehnice din țară.

În calitate de șef de secție el a lucrat pe linia Ploiești-Predeal, în calitate de Director al Lucrărilor noi el a executat un însemnat număr de linii ferate ca: R.-Vâlcea-Corabia, Filiași-Tg.-Jiu etc. În calitate de Director al Serviciului hydraulic, el a proiectat și executat un mare număr de porturi pe Dunăre și a conceput și început lucrările primului port Maritim român «Constanța». — El este autorul primului proiect al acestui port.

Tot el a învățat arta tehnică tinerilor ingineri dela Școala de Poduri și Șosele în calitate de profesor.

Apoi, ca Inginer Consultant, a executat lucrările de alimentare cu apă ale orașului Iași, etc.

Cu o cultură vastă și aleasă, descendent din marea familie a Cantacuziniștilor din Moldova, Ioan B. Cantacuzino, se poate spune că cu toată munca, cu toată priceperea și cu toată cinstea sa exemplară a fost un om fără noroc.

Dotat dela natură cu calitățile cele mai superioare, dânsul nefăcând parte din așa numiții oameni flexibili, a căutat să înfrunte singur furtunile cele mai mari pe cari le-a întâmpinat în viață, însă neputând rezistă intrigilor, invidiilor și răutăților acelor cari nu pot suferi, în egoismul lor, să vadă pe semenii lor, ridicându-se mai presus decât nivelul care le-ar turburâ aspirațiunile, a căzut, pradă fiind nevoit să se retragă din viața activă și să'și îndure sărăcia și bătrânețea

într'o umilă colibă dela singura viișoară ce'i mai rămăsese dela părinți, în comuna Bucium de lângă Iași.

Amărât și decepționat nu a făcut apel la nimeni spre a'și îndulci traiul destul de trist, cu cei 7.000 lei cât primea din pensiunea lui.

Mândru, cinstit în ultima accepciune a cuvântului, scrupulos până la suferința celor mai mari privațiuni, Cantacuzino, așa slăbit și suferind cum era, nu primea o remunerațiune decât contra unui serviciu foarte conștiincios pe care-l făcea.

Ca fost inginer sub dânsul și ca admirator al calităților lui de cinste și probitate, dela care m'am inspirat și eu în viața mea, am căutat în ultimul timp să'i dau câte ceva de lucru. Era încântat când îi spuneam că sunt foarte mulțumit de lucrările lui. De câte ori nu'mi scria și se îngrijea ce va deveni în ziua când nu se va mai putea deplasa pentru a'și îndeplini însărcinările!

În toamna trecută simțindu-se rău a venit la București la scumpa lui fiică spre a consulta doctorii. Mergea rău, era slăbit și minat de o boală grea.

Crezând că se va însănătoși, simțindu-se însă prea slăbit avea oroare de viitorul care-l aștepta și de aceea mă ruga să intervin spre a i se da o mică ocupațiune la o fabrică de cărămizi lângă comuna Bucium, umila lui locuință! Tocmai când dorința lui urmă să fie îndeplinită, și-a dat ultimul sfârșit în cea mai neagră lipsă, uitat de toți și neinteresându-se nimeni de soarta unuia din cei mai însemnați tehnicieni ai țării, căreia a adus atâtea servicii!

Așa se resplătește uneori munca, cinstea, probitatea și devotamentul pentru interesele țării!

«Așa a fost să fie! Fie Doamne voia ta» Au fost ultimile lui cuvinte din ultima scrisoare ce mi-a adresat-o!

Nu am decât un singur regret, acela de a fi lipsit din București spre a adresa ultimul meu salut, acestei ființe nobile, cu un caracter, cum rar mi s'a întâmplat să văd.

Fie-i țărâna ușoară.

GH. POPESCU
Inginer Inspector General